

Se spune mereu că vulpile sunt agile, inteligente și așa mai departe. Și este adevărat.

Dar, când sunt încă mici, pot fi la fel de împiedicate ca ursuleții, de exemplu. Sau ca puii de om.

A fost odată un pui de vulpe care era cunoscut în toată pădurea pentru pozele lui.

Se împiedica de orice mușuroi de cărtiță, se împotmolea de fiecare dată în tufele cu spini, iar când voia să se furișeze tiptil, tocmai atunci călca pe niște crenguțe uscate.

„TROSC!” se auzea, iar păsările își luau zborul din copaci, crezând că un animal uriaș venea spre ele, călcând apăsat. După care bineînțeles că îl muștrau.

— N-am făcut-o dinadins, spunea puiul de vulpe și de fiecare dată promitea că nu se va mai întâmpla.

... burta unui urs uriaș care se ridicase pe picioarele din spate. Micul pui de vulpe aproape că se mai rostogoli o dată înapoi de spaimă. Nu mai văzuse niciodată un animal atât de mare până atunci, dar știu imediat că era ursul mare și greoi din munți. I se dusesse vestea că era un bătrân morocănos, care se certa cu toată lumea.

— Nu poți să te uiți pe unde mergi, împiedicatule? îl certă ursul.

— Mă străduiesc tot timpul, spuse puilul de vulpe, dar ursului mare și greoi nu părea să-i pese.

— Dacă mai faci asta o dată, mototolule, o să-ți rup urechile! mormăi el. Cel puțin știi unde locuiesc iepurii?

Așa s-au petrecut lucrurile și chiar în ziua aceea castorul le povesti tuturor celor din pădure ce văzuse.

— De unul singur, puilul de vulpe l-a alungat pe ursul cel mare și greoi înapoi în munți! spuse el, iar toată lumea găsea că era un lucru minunat, mai ales iepurii.

— Ce crezi, o să se mai întoarcă? îl întreabă ei pe castor.

— În niciun caz! răspunse el, și exact așa a fost.

Și puilul de vulpe? A mai rămas o vreme un mic împiedicat. Dar, cu cât se făcea mai mare, cu atât devenea mai agil, mai isteț și mai deștept, cum trebuia să fie. După cum știm cu toții, așa se întâmplă cu majoritatea micilor mototoli.

DIN FERICIRE!